осталось би тоді прави
о большевицьким?" —
Гава.
раз став большевиком,
гди остаєть ся больше
сам — большевик!" —
Гав.

О КАЖЕ РІД ПРО НІМЕЧЧИНУ?

ЙОРК, 3 мая. — Прибув
лька днів тому назад з
звісний американський
іст-соціяліст, Джон Рід
, що за рік в Німеччині
революція.
юція повинна повстати
ого, як німецькі атаки
днім фронті не дадуть
к результатів для тевто

учай же побіди Німеч-
абере яких пять літ, е-
більше, щоби революція
ила ся по Німеччині.

і пліники хочуть бути ськими горожанами.

400,000 тевтонських
плінників, росказує
д, звернуло ся з прось-
російського больше-
о правительства приня
сїмю російських горо-

з них оказали велику
ольшевикам в їх борбі
ами.

ають свої ґазети.

ь тисяч німецьких во-
нних зорґанізували в
соціял-демократичний
трий видає дві ґазети.

И МАЙ В ДІТРОЙТ, МІЧ.

штовано 1200 осіб.

РОЙТ, Міч., 2 мая. — В
ршого мая зібрало ся
число дітройтських
ків в одній з більших
ршіял Торнер Гал", що-
но відсьвяткувати сьвя

галя вже була заповне
реги, наїхала на спокій-
ітників хмара поліції і
гла поміститн 50 во-
рала до поліційного а-
Всїх, як показалось, бу
рх 1200 осіб, в тім 17

лухано всїх і по кіль-
инах пущено на волю,
и під своєю опікою 47
які не могли виказати
траційними картками а
иньшим. Позіставші в
ожидають засуду.

З РЯДУ НАЇЗД ПО-ЦІЇ НА РЕД. "РО-БІТНИКА."

дневнику "Робітник",
ходить в Клівленд, О.
ржави, читаємо з дня
д повисшим заголов-
ючу новинку:
вечером, то є дня 30
загостила до нас, на
е запрошене "наших
в" ,поліція і зажадала
сїх відбиток, які оста-
я в нас з друкарських
голошень. Були між
чки і ріжного рода за
весїльні, балеві і т.
ньшими знаходилось
дозв анархістичних і
шура, яку друкувалось
тику" для місцевого
союза Русс. Робочих.
відбитки всїх робіт, я
вано протягом по-
ять місяців.
ти рівночасно адрес і
опису всїх тих орга
поодиноких людей, я
нас замовленя.
а зажадали назвиск і
їх робітників які пра
друкарни і в редакції.
не ся, покищо незві-
к сподїватись, в тако
к Клівленд, можна ду

ПОШУКУЮ

ка Івана Мохорука, з
рівці, повіт Городен-
му назад перебував у
Шан. читачі "Робо-
да", які знають його
він сам, зволять зго
на адресу:

Nick Piszak
ell St.,
VANCOUVER, B. C.

ВОЄННІ ПРИГОДИ НІМЕЦЬКОГО ДЕЗЕРТИРА.

(Продовжене).

IX.

ЖОВНІРИ СТРІЛЯЮТЬ СВОЇХ ВЛАСНИХ ОФІЦИРІВ.

На дворі вже було темно і ми задержали ся ще раз. Земля довкруги нас була встелена трупами. По середині дороги було кілька французьких батерій і амуніційних возів зі все ще запряженими кіньми; але коні і жовніри були мертві. Після десятьмінутового відпочинку ми рушили дальше. Машеруючи богато скорше, ми тепер наблизили ся до невеличкого ліса в якім позсідавша з коний кавалерія і піхота вели розпучливу рукопашну боротьбу з ворогом. Щоби, отже, здивувати ворога, ми мали вбічи з сильним криком. Під покровом темноти нам вдало ся зайти ворога з заду. Заскочена нашим несподіваним атаком і воєнним криком, більшість Французів підняла руки в гору і просила помилуваня, якого, однак, не дали їм розлючені кавалєристи і піхота. Коли з нашої сторони час від часу мордоване безборонних людий ослабало, тоді до нього знова заохочувала голосна команда офіцирів. "Не дарувати житя!" "Рубати їх всїх!" Такі були роскази тих шановних панів, офіцирів.

Ми сапери також мусїли брати участь в тій холоднокровній різні безборонних людий. Французи були безборонні, бо они відкинули своє оруже і просили пардону в хвилї, коли они побачили безуспішність дальшого опору. Але офіцири пильнували, так як і підчас многих попередних і пізнїйших нагод, щоби "не брати богато вязнів в полон". Сапер носить при собі багнет, який після міжнародного договору не має бути прикріплюваний до карабіна, позаяк задна сторона того багнета є властиво незвичайно острою сталевою пилою, тримілїметрової густоти. В мирнім часї сапер нїколи не робить вправ з багнетом, але багнет сапера є призначений виключно для механїчних цїлий. Але що мілїтаризм дбає про міжнародне право! Ми мусїли закладати на карабін пилу, так як се робило ся завсїгди від початку війни. Людськість була жартом, коли бачило ся противника з зубчастою пилою в його грудях і жертву, котра вже давно понехала всякий опір, стараючу ся усунути смертоносну сталь з рани. Той страшний знаряд мордованя часто так сильно вбивав ся в груди жертви, що атакуючий хотячи вийняти його назад, мусїв ставати ногою на груди нещасливого чоловіка і пробувати усьою його силою витягнути те оруже.

Убиті і ранені лежали всюди вкриті страшними ранами а плач ранених, який міг зворушити камінь, лиш не серце жовніра, говорив про страшний біль, який терпіли ті "оборонцї своєї вітчини".

Одначе не всї жовніри одобряли те безумне, злочинне мордоване. Декотрі з тих "панів", що приказували нам масакрувати наших французьких товаришів, зістали убиті "через помилку" в темноті ночи, розуміеть ся, їхніми власними жовнірами. Такі "помилки" повторяють ся майже що дня, а що я замовчую про богато таких "помилок", про які я мігби росказати, подаючи точне назвиско і місце, то читач буде знати з якої причини.

Підчас тої ночи один капітан і перший ляйтнант найшли своє призначене. Один інфантеріст, котрий служив вже другий рік, пробив капітана своїм багнетом в живіт, а ляйтнант зістав пробитий з заду майже в тім самім часї. Обидва они померли за кілька мінут. Ті, що їх убили, не проявили найменшого знаку жалю і нїхто з нас не докоряв їм; наоборот, кождий з нас знав, що ті нікчемні, брутальні мордерцї стрінули своє призначене і дістали те, на що заслужили.

В звязи з сим я мушу згадати один випадок, але мушу скочити трохи вперед дальших подій. Коли я слїдуючого дня розмовляв з одним товарищем з моєї компанії і просивим його, щоби він позичив менї свого сцизорика, він витягнув з кишенї три патрони крім сцизорика. Мене здивувало, що він носить патрони в кишенях від штанів, тому я спитав його, чи він не має достаточно місця на них в своїм патронташі. "Там є досить місця", — він відповів, — але ті три патрони призначені для спеціяльної цїли; на кождім із них є написане назвиско". Якийсь час пізнїйше — а тимчасом ми оба стали дуже добрими приятелями — я спитав його знова про тих три кулї. Йому остала ся була вже лиш одна. Я застановив ся і пригадав собі двох фельдфеблїв, котрі поводили ся з нами брутально в часї мира, а котрих ми ненавиділи так, як лише можна ненавидїти погоничів від невільників. Они найшли гріб в французькій землї.

Мордоване продовжало ся поки не упав послїдний протиник. Відтак нам приказано провірити чи всї ті вороги, що лежали на землї були справдї мертві, чи є між ними такі, що лише неспосібні до боротьби. "Єсли найдете такого, що лише вдає мертвого, того маєте убити без милосердя". Той росказ ми дістали перед відходом до переглядання лежачих жовнірів. Однак, жовніри, котрі тимчасом вже успокоїли ся і прийшли назад до змислів, зовсїм не слухали тої безсоромної команди. Що жовніри думали про той росказ сьвідчила замітка одного жовніра з моєї компанії, котрий сказав: "Подивім ся лучше чи ті два офіцири вже справдї мертві; єсли нї, то ми мусимо добити їх також без милосердя". — "Росказ є росказ", — він додав.

Потім ми знова рушили скоро вперед, але наша участь була вже злишньою, бо цїла ворожа лінія відступила і ставила нам опір знова, милю і чверть на полудневий захід від Sommeру. Більша часть міста Sommeру горіла а його улиці були прямо вкриті трупами. Ворожа артилєрія все ще бомбардувала се місце і кулї падали довкруги нас. На ринку було згромаджених кількасот воєнних вязнів. Кілька куль впало рівночасно між тих вязнів, але они мусїли оставатись там де були. Один офіцир з моєї компанії, ляйтнант від резерви, Несен запримітив "людяно", що се нїчого не шкодить, бо то Французи покоштують який смак їхнїх власних куль. Його увагу принято засоромлюючим криком. Один товариш соціяліст, резервіст, з відважним поривом став кричати голосно: "Чи ви чуєте се товариші? Се є шляхотне почуте експльоататора; сей панок є сином одного капіталїста з Ельберфельд і його батько є властителем найгіршого сорта печери для видушуваня людського поту. Коли ви повернете домів, то не забудьте, чого вас сей капіталїстичний розбійник учив. Ті вязнї є пролетарі, є нашими братами, і се, що ми тут робимо в інтересї банди капіталїстичних злодіїв, є злочином проти нашого власного тїла; се є мордоване наших власних братів!" Він хотів продовжати свою бесїду, але його сейчас зловлено і арештовано. Він кинув з силою свій карабін до землї, відтак спокійно дав себе попровадити геть.

(Дальше буде).

ВІРА І НАУКА.

або

Погляди М. Драгоманова на Віру, Церкву, Попів і Біблію.

(Продовжене).

ЧИ НАЙБІЛЬШИЙ МУЖ НАУКИ НОВОЧАСНОЇ УКРАЇНИ БУВ ВІРУЮЧИМ "ЕВАНГЕЛИСТОМ"?

В останнім числї "Укр. Голосу" якась паламарська душа позволила собі перевернути ясні і недвозначні слова пок. М. Павлика в той бік, що буцїм то покійний великий "Апостол Науки і Правди" новітної України, М. Драгоманов, був "віруючим хвистіянином", а навіть "евангелистом". Що в усїм тім немає і тїни правди, се знає кождий **освічений** Українець. Не хочуть знати про се лише наші фарисеї, які в свойому затемнюваню широких мас нашого народа послугують ся найпоганїйшими середниками включно з **явною брехнею** і то єдино в цїли дальшого затриманя рідного народа в мраці крайньої духової темряви.

1906 р. довело ся бути пок. М. Павликови на могилї свойого Учителя і Друга, пок. М. Драгоманова в Софії (Болгарія).

На вид убогої могилки Учителя, на якій Павлик не найшов **"найскромнїйшого памятника"**, вірний ученик розслезив ся.

"Могила Драгоманова — писав опісля з тої нагоди М. Павлик, — зробила на мене взагалї вражінє сироти між сиротами, — бо треба сказати, що вся тота частина цвинтаря — протестантська — окрома від инчих частин, на самому краю цвинтарного поля, без памятників і бідна — відбиває незвичайно сумно від инчих кварталів цвинтаря, що так і сяють пишними памятниками на могилах більших і менших патріотів болгарських, або й так собі попросту: Болгар, Турків, Жидів.

Одна з причин тому — мабуть сама віра протестантська, — неприятелька обрядової пишности. Неб. Драгоманов, бажаючи, — як я знаю з Єго листів до мене — аби Єго ховали бодай умиті (протестантські) попи, а не "невмивані" (православні) — заявив перед смертю, що він "евангелист", через що єго й поховано на протестантському цвинтарі".

Тільки М. Павлик.

Хто прочитає уважно повисші слова, зрозуміє їх зівсїм певно так а не инакше:

На могилї Драгоманова не було 1906 р. найскромнїйшого памятника (не конче зараз хреста, як собі в мить думає галїшенський паламар...), та й взагалї могила Драгоманова зробила на М. Павлика вражінє сироти між сиротами тому, що Драгоманова поховано на протестантській частинї цвинтаря, а та частина є сумовита вже хоча би тому, що взагалї протестантська віра є "неприятелькою обрядової темноти".

Хиба божевільний або крайний ідіот може зрозуміти повисші слова так, буцїм то М. Павлик або і М. Драгоманов жалували коли небудь за тим, що буцїм то протестантська віра гарна, лише лихо в тому, що вона як "неприятелька обрядової темноти" є суха і неприятягаюча. Така думка нїколи не гостила в головах анї М. Драгоманова, анї М. Павлика, так як вони оба **не вірили** в нїяку церкву, анї нїяку релїгію, й були сьвято переконані, що такі штуки як **віра і церква разом з богами** служили і служать і будуть ще довго служити лише і лише одним попам для ошукуваня й обдурюваня темних мас "побожного" народа.

А коли Драгоманов і писав в своїх листах до М. Павлика "аби Єго ховали **бодай** "умиті (протестантські) попи, а не "невмивані" (православні), — й заявив перед смертю, що він "евангелист", через що Єго й поховано на протестантському цвинтарі", — то з сих слів ясно кождому, що пок. Драгоманов побоював ся перед смертю, аби з того приводу, що він був з роду православний, і не ховали його "невмивані" православні батюшки, але аби вже радше його **мертве** тїло похоронили протестантські попи, в яких Драгоманов — очевидно — теж не вірив! Аби отже увільнити навіть своє мертве тїло з хапчивих лаб православних батюшок, Драгоманов і заявив **перед смертю (!)**, що він "евангелист" (се слово ужив самий М. Павлик в знаках наведеня "—"), та ради того і поховано теєж смертне тїло Драгоманова на протестантському цвинтарі, а не на православному!

Очевидна річ — не потребуємо додавати, — що і при смерти покійного великого ученого не було **нїяких попів** так як Він не вірив в нїяку силу не лише самих попів, але навіть в силу попівських приятелїв, т. є. придуманих ними богів і дияволів.

(Дальше буде).

В НОВОМУ ЯРМІ.

Та прийде час і ти огнистим видом
Засядеш у народів вольних колї,
Труснеш Кавказ, впережеш ся Бескидом,
Покотиш Чорним морем гомін волї,
І глянеш як хазяїн домовитий
По своїй хатї і по своїм полї.

Іван Франко.

До великої російської революції в 1917 р. ми читали сї рядки великого Франка і не довіряли їм. Що найменше, ми нїяк не могли добачити, щоби сї пророчі слова могли в короткім часї здійснити ся.

Український нарід був поневолений національно всюди, де лише він жив. Він не мав нї одного клаптика землї, де був би йому дозволений свобідний національно- полїтичний розвій. Так, нї одного клаптика землї!

В Австрії, де ще Українцї мали на національно-полїтичнім полї найбільше свободи — фактично дійсної свободи не було.

Нам не потрібно пригадувати тут Галичини з її старостами, жандармами, виборчими надужитями, ростріляванем і пробиванем багнетами укр. селян, унїверситетськими розрухами, боротьбою за соймову виборчу реформу, укр. школи, і пр. і пр. Все те стоїть нам ще сьвіжо в памяти.

На Буковинї було майже те саме, — з тим винятком, що там вже на богатьох державних і краєвих позиціях були "свої", які як не "національно", то в інакший спосіб дали ся в знаки укр. селянам та робітникам.

Угорська Україна! — про ню і страшно і соромно згадувати! Там же-ж не лишило ся нїчого українського, — все зістало змадяризоване. Хіба, що українські слїди ще не зовсїм позатирані.

Словом, австрійська держава, та гнобителька тілько народів, була гнобила спільно з польською шляхтою особливо український народ. Те, що Українцї були здобули в Австрії, коштувало їх дуже дорого. А сама Австрія дала лиш те, що вже мусїла дати, чого вже нїяким чином не можна було втримати від них в своїх руках.

Зрештою, як Австрія і зробила які уступки Українцям, то лише тому, що хотїла таким чином з'єднувати собі довіре російських Українцїв, себто підготовляла собі ґрунт для поневоленя України. Се був всїм відомий факт.

Про те, що робила Австрія з Українцями з вибухом війни, тут не згадую. Звірства австрійських цивільних і військових урядників над укр. людністю переходили всякі границї.

Як було в Росії? — Знов не треба нам богато тут розводити ся. Сам факт непризнаваня нас окремим, відрубним від Великоросів народом, говорить вже досить ясно, як трактовано Українцїв в бувшій царській імперії.

І тим сумнїйше було, що укр. народні маси майже не оказували того національного житя. Крім гуртів інтелїґенції, театрів та тих нечисленних укр. видавництв на бувшій російській Українї — майже нїчого більше українського не було. Одиноким важнїйшим обявом сьвідомого українства в послїдних роках була Шевченківська демонстрація в Київі 1914 р., де головну ролю відіграваали студенти. Решта майже все спало глубоким сном.

А крім Австрії й Росії решта нинїшного навіть наукового сьвіта — за виїмком дуже малого числа учених — нїчого не знала про Українцїв як окрему, самостійну націю.

І тому не добачалось здійсненя слів пок. Франка.

Так було до російської революції.

По революції все пішло иншим ходом.

Коротко кажучи, Україна за кілька місяців по революції стала майже самостійною, а ще пізнїйше таки цїлковито відірвала ся від Росії і стала независимою державою.

Вона глянула "як хазяїн домовитий по своїй хатї і по своїм полї."

Та не довго тїшила ся Україна своєю національною волею, "своєю хатою, своїм полем".

На Україну насунули чорні хмари, чорнїйші як були за кровавих російських імператорів.

На Україну насунули орди не зі Сходу, як се було в давних часах, орди не з луками і списами, не Половцї або Печенїги, не Татари або Турки, і не Поляки, які одинокі йшли на Україну з Заходу і не Москалї, — а дикійші орди за всї попередні, які коли наїздили на Україну — новітні, по модерному узброєні — Гуни.

Прийшли в "пікельгавбах", з 42-центиметровими арматами, з трійливими ґазати і ..."рай запалили".

Прийшли встановити на Українї власть німецького зелїзного пястука, прийшли поневолити під власть німецького мілїтаризму, того найстрашнїйшого мілїтаризму в сьвітї, великий 40-мілїоновий народ, прийшли загарбати в свою ненажерну пащеку добра української землї...

Так! прийшли і забрали все те, що самі хотїли. Прийшли і встановили на Українї такі порядки, які їм подобали ся.

І тим болючїйше робить ся, що прийшли не самі, прийшли не силою, а запросили їх самі Українцї. Нїхто инший не закликав анї наслав їх, але самі Українцї.

Дай дитинї бритву, вона заріжеть ся.

Дай Українцеви свободу, якої він не мав, а він полїзе тобі добровільно назад в ярмо.

І як ще не так давно не можна було добачити, що та хвиля вже близько, коли укр. народ "гляне як хазяїн домовитий по своїй хатї і по своїм полї", — так тепер насувають ся на думку другі слова Ів. Франка з тої самої поезії:

"Невже тобі на таблицях зелїзних
Записано в сусїдів бути гноєм,
Тяглом у поїздах їх бистроїздних?"

Як і коли визволить ся Україна з німецького, найгіршого і найміцнїйшого ярма, треба хіба тепер спитати Укр. Центр. Раду, яка закликала тих Німцїв і запрягла Україну в те страшне хто зна чи не довголїтне ярмо.

Пролетар.

СПІШІТЬ!

КОЛИ ХОЧЕТЕ ДІСТАТИ НАЙБІЛЬШИЙ, НАЙКРАЩИЙ І НАЙЦІКАВІЙШИЙ КАЛЄНДАР НА 1918 РІК,

Робітничий Калєндар

ВИДАНИЙ НАКЛАДОМ "РОБОЧОТО НАРОДА" і "РОБІТНИКА", ЩО

КОШТУЄ ЛИШЕ 50 ЦТ.

"РОБІТНИЧИЙ КАЛЄНДАР" вдоволить кождого робітника і фармера, бо в ньому містить ся богато потрібної їм науки і відомостий; наукових розвідок, оповідань з робітничого житя, поезій, житеписий українських і неукраїнських соціялїстичних діячів і т. д.

В "РОБІТНИЧІМ КАЛЄНДАРІ" містить ся около 150 фотоґрафій — славних мужів, заслужених своєю помічю визвольному робітничому рухови, відділів Укр. Соц. Дем. Партії в Канаді і Укр. Федерації Соц. Партії в Злуч. Державах і робітничих драм. товариств, партійних конвенцій, Екзекутив і т. д.

В "РОБІТНИЧІМ КАЛЄНДАРІ" містить ся історія Укр. Соц. Дем. Партії в Канаді і історії її відділів, як також про Українську Федерацію Соціялїстичної Партії в Злуч. Державах.

В "РОБІТНИЧІМ КАЛЄНДАРІ" календаріюм уложене з найважнїйших дат історичних і дат уродин та смерти славних людий.

В "РОБІТНИЧІМ КАЛЄНДАРІ" найдуть читачі те, чого нема в жаднім иншім календарі.

Видавцї других календарів спішать з виданем свого "календарського краму", бо, кажуть, що їхнї календарі тратять вартість ще до половини того року, на який они видані.

"РОБІТНИЧИЙ КАЛЄНДАР" не стратить своєї вартости і по скінченю сего року, а останеть ся на завсїгди цїнною книжкою в руках читача.

"РОБІТНИЧИЙ КАЛЄНДАР" помимо того, що друкований на книжковім папери, в великім обємі і видане його виносить поважну суму гроша, — КОШТУЄ ЛИШЕ 50 цт.

ХТО БАЖАЄ МАТИ СЕЙ КАЛЄНДАР МУСИТЬ ПОСПІШИТИ З ЗАМОВЛЕНЕМ, БО ВІН БУДЕ РОЗПРОДАНИЙ В КОРОТКІМ ЧАСІ.

Тому замовляйте його сейчас і разом з замовленем посилайте 50 цт. за кождий календар, бо без попередного надісланя гроший календаря нікому не буде ся висилати.

Замовленя на "Робітничий Календар" треба посилати лише на таку адресу:

ROBOTCHYJ NAROD

Box 3658 Sta. B. Winnipeg, Man.

Дописї.

ПЕРВОМАЙСЬКЕ ВІЧЕ в ЕЛМВУД, МАН.

Заходом елмвудського відділу У. С. Д. П. відбуло ся тут Первомайське Віче. Робітників зійшло ся на віче велике число. Віче отворив около пів 9 год. т. І. Процак, орґанізатор місцевого відділу і пояснив присутним значінє первомайського робітничого сьвята та росказав як то робітники усього сьвіта сьвяткують торжественно день 1-го мая. Тов. І. Процак був також предсїдателем віча і по своїй короткій промові він покликав на першого бесїдника т. Ст. Хоронжого. Тов. Хоронжий говорив через півтора години, пояснюючи історію 1-го Мая. Присутні нагороджували його час від часу грімкими оплесками. Росказав також про російську революцію та про її значінє для пролетаріяту. Він вказав також на те, чого можуть добити ся сьвідомі робітники та як мають вони осьвідомлювати ся. Дальше т. І. Фиій віддекламував "Ой вже час" Другу деклямацію "Народе мій" виголосив т. М. Мицак. Трету деклямацію "Дума про війну" виголосив знов т. І. Фиій. Відтак т. Хоронжий взяв ще раз слово і ще раз загрівав присутних до орґанізації, пояснюючи при тім, яку силу і вартість має робітнича орґанізація і що вона може зробити.

Сьвято закінчено окликами: Хай жиє революційна Росія! Хай жиє революційний пролетаріят! Хай жиє вільна, робітнича Україна! Хай жиє робочий народ! Хай жиє Інтернаціонал! Хай жиє Перший Май!

Ів. Корчинський, секр.

(Печатка відділу).

ГАРНИЙ ПРИМІР.

Волдик, Саск.

До Хв. Ред. "Роб. Народа".

Майже кождий робітник якої нації він би не був, знає, що день Першого Мая є врочистим сьвятом в роцї для кождого робітника. Робітники, сьвяткуючи той день, повинні подумати над своєю минувшиною і будучністю і запитати себе: чи і на далї ми маємо бути наймитами, капіталїстичними рабами? І то повинні не лише так подумати собі і з тою думкою заснути, але в той день повинні вони згуртувати ся всї разом і показати своїм рабівникам, що в нас є сила, від котрої має завалити ся цїлий нинїшний несправедливий устрій. І я вірю, що є богато таких товаришів, котрі би радо се зробили, але є такі місцевости, де робітник в той день не може згуртувати ся разом з другими робітниками, от хоч би на фармах. Тому такий робітник повинен запрацьований гріш того дня жертвувати на Революційний Фонд або на Укр. Робітничий Дім в Вінніпеґу, якого будову має ся незабаром почати. Тому і я, мусївши працювати на 1-го мая, постановив наложити на себе подвійну кару, а то таким способом, що платню з двох робочих днів в сумі $5.00 жертвую на слїдуючі цїли: $2.00 на прес. фонд "Р. Н.", $2.00 на Укр. Робітничий Дім в Вінніпеґу і $1.00 на закупно тикета на розігравку дому т. Вовчини в Транскона, Ман.

З соціялїстичним привітом,

Василь Никіфорук.

—o—

ARCHIVES OF ONTARIO
TORONTO